

Ahoj všem,

co velmi oceňuji, jsou reakce na závod, který pořádám. Chvála samozřejmě člověka těší. Kritika mnohým vadí. Nejsem ten případ a i z tohoto důvodu mi nezbyvá než reagovat na obsáhlou diskuzi na DNF pro dvojici, které vykolejená lokomotiva zamezila dokončení závodu v předepsaném limitu.

Proč mi kritika nevadí? Jelikož mne posouvá k lepší organizaci a správným změnám. Když mi několikanásobný veteránský mistr světa v běhu kritizoval, jak a co organizuji a to ještě slovy „Nechci tě, Martine, kritizovat, ale ...“, tak to byla pro mne čest vyslechnout názor takové běžecké ikony. A to, co jsem na základě těchto připomínek upravil, se nakonec vyjevilo jako nutnost. Děkuji Mírovi Matěchovi, za vše co mi řekl, ale přesto jsem vždy z jeho strany cítil velký respekt, jako k osobě, která se snaží organizovat sportovní akce. Přišel osobně a řekl mi to do očí.

Sám jsem opakovaně absolvoval 5BV, LH24, Císař Challenge a vytvořil koncept závodu, který by se mi líbil ze všech nejvíce a paradoxně ho vlastně sám nemohl nikdy absolvovat. Těžký fyzicky, v nejhroším ročním období, vyžadující vytrvalost těla a také ducha, kdy správné rozhodnutí v extrémních podmínkách rozhoduje o bytí a nebytí. Tam kde nestačí jen slepý výkon, ale rozhodnutí ve chvíli, kdy toho má člověk více než dost. Všichni, kdo se jen přihlásí, mají můj obrovský respekt a úctu, ale musí vědět, do čeho jdou. Je jednoduché přijmout vítězství, ale přijmout neúspěch je mnohem náročnější. Já osobně bych si z takové situace vzal ponaučení a hledal chybu především v sobě ... co jsem udělal špatně, co jde udělat lépe, které rozhodnutí bylo nesprávné, proč se to stalo právě pouze mně? Rozhodně chápu zklamání i rozhořčení, ale bylo by ukázkou morální síly klidně přijít znova a ukázat, že jsem schopen unést i dopad pravidel na mou vlastní osobu, protože to je vždy nejtěžší. Nebýt bohužel, jako dvojice, kterou mi nikdo nespecifikoval, jinak by měla DSQ za pomoc třetích osob. Měla klidně support z doprovodného vozidla s řidičem, kde se hřáli, jedli a měli uloženy suché věci. Tohle mne opravdu mrzí.

Můj otec miloval přírodu a nikdy bych si nedovolil jeho myšlenku opustit a mít jako jediný aspekt pro závod ... fyzický výkon, či nutné kilometry. Pro mne nikdy nebude kontrolou odpadkový koš na autobusové zastávce. Účastníci VokoBer(g)u, poznávali, poznali a budou poznávat stále nová krásná místa Českého středohoří, tak jak mne k tomu vedl můj otec. Proto začleňuji další dopravní prostředky do závodu, abyste si prohlédli vše, co tato nádherná krajina nabízí - ve dne i v noci. Chtěl bych vědět, kolik by bylo stálých účastníků, kteří by startovali a finišovali na Doubravce a v podstatě obíhali stále stejný okruh kontrol. Možná bychom už 10. ročník ani nedělali.

Pro mne je stejným důvodem nedokončení vykolejená lokomotiva i prasklá podrážka, nebo i vymknutý kotník. Tedy jak mi řekla kolegyně, medailová z loňského mistrovství světa v rádiovém orientačním běhu ... „Je to objektivní důvod, ale uznání, by poškodilo všechny ostatní závodní dvojice.“ A věděla to během jedné sekundy, nemusela o tom vést stránkové debaty.

Takže odpověď na otázku, kdyby většina dvojic nedokončila, kvůli vykolejené lokomotivě, zda by byly DNF? Ano, i kdyby nedokončila jediná dvojice, tak by byly všechny DNF a ročník VokoBer(g)u bez umístěných.

Chcete náročný závod, kde na to musíte mít fyzicky i psychicky? Tak přijďte na VokoBer(g)! Protože s odstupem času zjistíte, že jste hrdí sami na sebe, za to, co jste dokázali, viděli, zažili a možná i přežili, nebo dokonce museli překousnout. Tohle vám nikdo nikdy nevezme a vořezávátka holt zůstali doma. Tady je to naopak moje mamka – jen ti nejzdatnější mají šanci. Přesnost, načasování, jasný plán, s průběžnou aktualizací, schopnost reagovat na změny, vnímat okolní podmínky, přizpůsobit se, řešit krizové situace, prostě se umět ve správnou chvíli správně rozhodnout, to je účastník VokoBer(g)u, který závod dokončil.

Se vší úctou ke každému kroku jakéhokoliv účastníka VokoBer(g)u.

Martin Richter